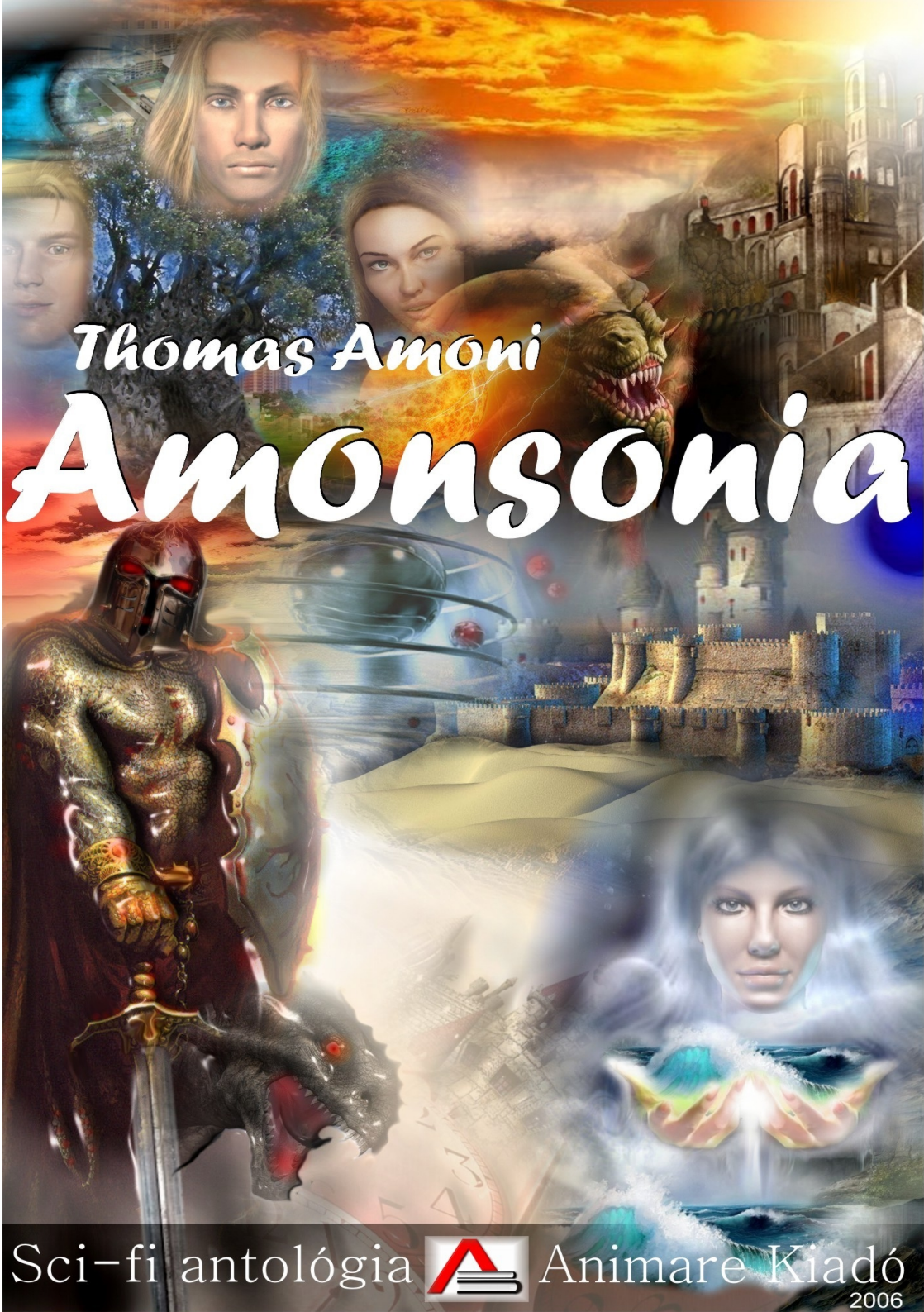




Thomas Amoni

Amonsonia

Sci-fi antológia



Animare Kiadó

2006

Thomas Amoni

Amonsonia

antológia

novellák, próféciaák, versek

e-book

Múltadat kutatva utadba ők állának!
Néped mered veled kővé, ha engem nem hallának!
Jheremiosz

Tartalom

Novellák

<u>Aquamarin verseny.....</u>	<u>6.oldal</u>
<u>Éhező Tremisz.....</u>	<u>14.oldal</u>
<u>Hol vagyunk?</u>	<u>16.oldal</u>
<u>Találkozás Jheremiosszal</u>	<u>19.oldal</u>
<u>Jheremiosz első könyve</u>	<u>23.oldal</u>
<u>Jheremiosz második könyve</u>	<u>25.oldal</u>

Próféciaák

<u>Jheremiosz próféciaák</u>	<u>27.oldal</u>
------------------------------------	-----------------

Versek

<u>Merengés</u>	<u>41.oldal</u>
<u>Érted</u>	<u>42.oldal</u>
<u>Így dolgozom én meg én</u>	<u>43.oldal</u>
<u>Gólyacsalád</u>	<u>44.oldal</u>
<u>Szíved jég</u>	<u>45.oldal</u>
<u>Évszakok festménye</u>	<u>47.oldal</u>
<u>Minimókus</u>	<u>49.oldal</u>
<u>Te</u>	<u>50.oldal</u>
<u>Hullócsillag</u>	<u>51.oldal</u>

Aquamarin verseny

Ma lesz a nagy nap! Ma minden eldől! Egy éve várom, hogy eljöjjön végre az Aquamarin verseny. Nagyon izgatott vagyok már!

Mivel készülnünk kellett a versenyre elindultunk barátommal az öltöző felé, hogy fürdőruhát húzzunk a nagy futam előtt. A vetélkedés első ránézésre egy igen rémisztő pályán zajlik. Sokan nem mernek részt venni a versenyen, és inkább el sem indulnak. Nagy figyelmet, összpontosítást és ügyességet is megkövetel attól, aki végig akar itt haladni. Ugyanis hol a víz felett a levegőben, hol a víz alatt különféle járatokban halad az út. Nézőként nagyon látványos e versengés, de résztvevőnek lenni igen kemény dolog.

Akik indulnak, azok egyesével haladnak végig a kijelölt szakaszokon. Mindenki az idővel küzd meg. Aki a leggyorsabban ér végig, az a győztes. A tíz legjobb idő alatt végzett személy pedig mehet a brioni táborba.

Az egész küzdelem egy nagyon magas, 18-20 méteres oszlop tetejéről indul, egy átlátszó falú, széles cső végétől. Ebbe kell beleugrani indulásképpen. Eleinte függőlegesen zuhan a résztvevő, majd a cső az alja felé görbülni kezd és ott már olyan, mintha egy nagy csúszda lenne. Csakhogy ez a csúszda a víz alá viszi az embert!

A stadionban a nézők egy része a pálya körül kialakított ülőhelyekről figyelheti az eseményeket. Azonban van számukra kialakítva a földalatti termekben is megfigyelő hely. Akik ott lent helyezkednek el, azok egy nagy üvegfalon keresztül láthatják a víz alatt zajló eseményeket, melyeket a stadion tetejére szerelt óriás kivetítőkön keresztül is

közvetítenek a fent ülők számára.

Tehát elsőként ugrás ebbe a csőbe. Célszerű fejfelé megtenni ezt, mert amikor lent a vízbe érkezünk, akkor így a leggyorsabb a haladás, és nem kell még a fordulással is bajlódni. Azonban némi bátorság sem árt ahhoz, hogy valaki ilyen magasról fejest ugorjon a mélybe.

A víz alatt a zuhanás lendülete igen messzire viszi a versenyzőt. Akinek ez jól sikerül, szinte úsznia sem kell a következő cső bejáratáig, mely még mindig a mélyben található. Ez állandóan tele van vízzel, és lentről indulva jó magasra emelkedik ki a medence fölé. Mivel gyorsan folyik felfelé ebben a csőben a víz, így sok mindent nem kell tenni, csak hagyni, hogy az áramlat végigvigyen az úton. A nehézséget ezen a szakaszon leginkább az jelenti, hogy a végére már nem tudjuk, hogy egyáltalán hol van a lent, és merre van a fent, hol a jobb kezünk és hol a bal. Ugyanis az utunk nemcsak magasra ível a medence fölé, de ott teljes köröket ír le függőlegesen épp úgy, mint vízszintesen. Egyszóval tekereg minden irányba. Amikor a végéhez érünk, akkor egy nagyjából négy méter átmérőjű, félgömb alakú, vízzel teli medencében landolunk egy jó nagy csobbanás közepette. Ennek a "teknőnek" a fala szintén átlátszó, így alulról nézve is jól látható, hogy mi történik benne. Ez az egész nagyjából tíz méteres magasságban van felfüggesztve.

Innen amilyen gyorsan csak lehet, ki kell másznia a versenyzőnek. Ezért is fontos, hogy tudja az illető azt, hogy merre induljon. Az út innen egy hosszú, egyenes csúszdán vezet lefelé, melynek a vége ívelt. Ezen kell lecsúszni úgy, hogy lehetőleg minél messzebbre repüljünk a végén, és a nagy medencébe zuhanjunk. Minél nagyobbbat repülünk, annál kevesebbet kell majd úsznunk, hogy kiérjünk a szélére.

Ha ezen túljut a játékos, akkor néhány méteres táv megtétele után máris egy másik, immáron kör alakú medence szélén találja magát. Itt indulásra készen vár a versenyzőre Gibbi, iskolánk vízi kedvence. A hátára erősített kötélbe kapaszkodva kell áthúzatnunk magunkat a túlsó oldalra, természetesen minél rövidebb idő alatt. Ennél a résznél a szerencsére is szükség van, ugyanis Gibbi meglehetősen vicces állat. Ez a szelíd, delfinszerű lény, nagyon jól idomítható, de néha csak konokul a saját feje után megy. Úgy viselkedik, mintha csak értené, hogy ő most megtréfálhatja a résztvevőket. Ezért néha a víz alatt húzza a versenyzőket, néha meg felugrik velük jó magasra a levegőbe, de szerencsésebb esetben a víz felszínén közlekedik, és nem nagyon kanyarog se jobbra, se balra. A legfontosabb tehát jó erősen kapaszkodni a ráerősített kötélbe, ha ugyanis az kicsúszik a kezünkből, akkor már nem foghatjuk meg újra, és ezzel kiestünk a játékból végérvényesen.

Akinek sikerül Gibbi barátunk segítségével a túlpartra jutnia, már csak egy feladata marad hátra. Itt vár ránk egy nagyon magas, kanyargós csúszda, amelyen most nem lefelé, hanem felfelé kell haladnunk. A csúszdában a felfelé mászást nehezíti, hogy időnként víz jön lefelé, hol kisebb, hol nagyobb adagokban. Ha emiatt lecsúszunk, újrakezdhetjük a mászást ugyan, de sok időt veszítünk vele. Amennyiben végül sikerül felérnünk a tetejére, ott meg kell ütnünk az odakészített kalapáccsal egy nagy gongot. Ekkor áll le az időmérő óra és ekkor jegyzik fel az indulásunk óta eltelt időt. Itt végre kifújhatjuk magunkat, és már csak reménykednünk kell, hogy ne legyen más, aki nálunk gyorsabban képes végighaladni.

Mivel a játék folyamán sokszor vannak víz alatt a versenyzők, ezért mindenki számára kötelező használni a torakát. Ez egy olyan apró kis készülék, melyet a szánkba kell venni. Ha a

levegőben vagyunk, akkor átengedi a levegőt. Ha azonban a víz alatt, akkor képes arra, hogy kiszűrje annak oxigén tartalmát és így lent a mélyben is lélegezhetünk segítségével.

Az öltöző felé ballagtunk barátommal, hogy felvegyük a fürdőruhánkat. Ezek speciális ruhák voltak, kimondottan az aquamarin versenyekhez tervezve.

A folyosóról beláttunk pont az öltözőbe a szekrényemhez. Állt előtte valaki és úgy vettem észre, mintha a holmim között matatna.

- Nézd, mi folyik ott! - szólaltam meg ijedtemben.

Mikor közelebb értünk, a szekrényem ajtaja már csukva volt, sőt meglehet, hogy rosszul láttam folyosóról és az egyáltalán nem is volt nyitva.

Noniusz állt ott a közelben. Hamarosan előkerült két csatlósa is, Komisz és Pormisz. Ők hárman jó barátok voltak, de valamiért senki sem szerette őket túlzottan. Ha lehet mindenki kerülte a társaságukat. Noniusz mellett úgy feszített a két haverja, mint két dobermann ugrásra készen, akik csak gazdájuk parancsát várják.

- Szia, majom! - fordult felém gúnyosan Noniusz.

- Engedj minket átöltözni - szóltam hozzá szelíden.

- Ez a verseny lesz a nagy bukásod! - mondta nevetve.

Többé már nem szóltam hozzá. Tudtam jól, hogy nincs értelme, hiszen a normális szóból úgysem ért, jobb ráhagyni mindent. Amúgy meg készülnöm kellett a versenyre, mely percekben belül elkezdődik.

Átöltöztünk gyorsan és felmentünk barátommal a gyülekezőhelyre a többi versenyző közé.

A versenyzők sorra indultak előttem, de a nagy tömegtől kezdetben nem láttam, hogy miként szerepelnek. Ahogy a sor rövidült, a feszültség egyre nőtt bennem. Az indulási pont közelebb és közelebb került hozzám. Most már egyre jobban ráláttam a versenypályára, ahol a többiek már küzdöttek az idővel és küszködtek a vízzel, csúszdával, no meg Gibbivel egyaránt, hogy mielőbb célba érjenek. Tudtam, hamarosan rajtam a sor.

- Sok sikert! - mondtam barátomnak, aki előttem indult, ám mire ezt kimondtam, ő máris eltűnt a csőben. Láttam, ahogy átúszik a víz alatt, ahol a második cső rögtön beszippantja és szívja felfelé, össze-vissza tekergetve szegényt. Végül kidobta őt a felső kis medencébe, ahol jó nagyot csobbant. Innen ügyesen lecsusszant az egyenes csúszdán, jó nagy ívben repülve a végén. Kis idő múlva máris átjutott Gibbihez. Közben a kijelzőre pillantottam és láttam, hogy igen jó időt ment eddig, még akár az első háromban is ott lehet.

Gibbi kötelét megragadta és elindultak a túlsóoldal felé. Hát ez az állat nem kímél ma senkit - gondoltam, miközben láttam, hogy barátom hol a levegőben repül, hol a víz alatt száguld, ahogy a fura állat húzza-vonja. Szerencsére a kötelelet sikerült végig megtartania barátomnak, így már csak fel kell jutnia az utolsó csúszdán. Neki is vágott sietve, de bizony nem volt egyszerű a feladata! Ömlött a víz lefelé, miközben ő meg haladt volna felfelé. Néha meg-megcsúszott, de sikerült megkapaszkodnia, így nem sodródott le egyszer sem.

Gong. Felért.

Hhaj. Most már szívesen cserélnék vele helyet - gondoltam magamban.

Az ideje alapján ő a második jelenleg, így abban már biztos

lehet, hogy az első tízben benne van. Ekkor megszólalt a síp, mely arra figyelmeztetett, hogy indulhatok. Odaléptem a cső széléhez. A számba vettem a torakát, amit eddig a kezemben szorongattam. Ám ekkor mintha minden elsötétült volna előttem, egyetlen szempillantás alatt. Összerezzenve álltam az ijedtségtől, ugyanis éreztem, hogy a torakán keresztül nem jön át a levegő!

Ha már most nem működik, mi lesz vele a víz alatt? - gondoltam magamban.

Az egész csak egy pillanatig tartott, mégis hosszú perceknek tűnt, amint átvillant az agyamon, hogy ha most kiállnék a versenyből, akkor nem jöhetnék vissza többé. Ám ha a toraka nélkül ugrom a csőbe, akkor nem lesz elég levegőm, amíg felérek majd a magasban lévő kismedencéig.

Utána már nem lenne gond talán, de mi lesz addig? - néztem végig a pálya víz alatti részein.

Eszembe jutott Noniusz gúnyolódása. Ha most visszalépnék, évekig hallgathatnám, hogy milyen gyáva voltam.

Szent ég! Noniusz!!! - hirtelen ráeszméltem, hogy miért álldogált pont az én szekrényem előtt! - Hiszen a torakát tegnap este még kipróbáltam otthon és nem volt semmi baja!

Ó, miért is raktam be reggel a táskámmal együtt a szekrényembe? Miért nem tartottam magamnál? Biztos, hogy az ő keze van a dologban - dühöngtem magamban.

Nem állhatok ki a versenyből. Erre várok már egy éve. Meghátrálni nem lehet most már.

Nem maradt hát választásom. Ugranom kell!

Miközben fejfelé zuhantam, próbáltam minél több levegőt

venni, amíg csak el nem értem a vizet. A függőleges zuhanás lassan átváltott egyre inkább vízszintes siklásba. Hamarosan már a hasamon csúsztam miközben a víz mennyisége egyre több lett, míg végül ellepett teljesen. Kiérve a csóból a víz alatt siklottam tovább. Néhány úszótempó után ott voltam a másik nyílásánál. Gondoltam, hogy eddig egészen jól ment a dolog levegő nélkül is. Most már csak fel kell érnem a kismedencéhez és utána nem lesz gond.

Beszippantott a következő cső, és máris utaztam felfelé. Eközben a toraka kiesett a számból.

Nem baj - gondoltam magamban -, úgysem működött.

Elkezdődtek a kanyarok, és pörögni kezdtem minden irányba, amerre csak ez a hatalmas "szívószál" kanyargott. Ahogy tekeregtem odabent, éreztem, hogy már elfogyott minden levegőm! Már nem tudtam visszatartani a lélegzetvételt, és ösztönösen megpróbáltam lélegezni, amire persze esélyem sem volt. Hamarosan már nem tudtam merre járok, már nem tudtam számolni a cső kanyarulatait, és így fogalmam se volt, hogy még mennyi lehet vissza. Óráknak tűnt az egész, pedig tudtam, hogy csak másodpercekig tart mire felérek a felső medencébe. Ám ez a pillanat valahogy csak nem akart eljönni. Ekkora már a szememet sem tudtam nyitva tartani, a pánik teljesen eluralkodott rajtam.

Egyszer csak vége lett ennek az észvesztő útnak és kirepültem végre belőle. Kinyitottam a számat, hogy levegő után kapkodjak, de mire ez sikerült volna, már ismét a víz alá kerültem, ahogy bepottyantam a magasba függesztett kismedencébe. Borzalmasan szédültem a levegőhiánytól és a nagy pörgés-forgástól, így nem tudtam, nem éreztem, hogy merre van a lent, és főleg azt, hogy merre van a biztonságot és levegőt jelentő fent. Egyszer csak éreztem, hogy karomat

megragadva húznak kifelé a vízből. Ekkor már tudtam, hogy a verseny itt véget ért számomra és örülhetek, hogy ennyivel megúsztam a viadalt.

Miután kifolyt belőlem minden víz és végre kaptam levegőt, egészen kezdtem magamhoz térni. Láttam, hogy közben már folytatódik a verseny és láttam, ahogy egy orvos engem vizsgálgatva, mellettem térdel. A doktor mondta, hogy semmi bajom, szerencsém volt és hogy máskor jobban vigyázzak, ne hagyjam kiesni a számból a torakát.

Na persze! - gondoltam magamban.

Brrr. Brrr. Brrr.

Ó, ez nem lehet igaz! Micsoda rémálom! - riadtam fel ébresztőóráam hangos berregésére.

Álomban átélt izgalmakat, gyorsan próbáltam feledni. Ellenőriztem a torakát. Működött.

Nem teszek ki a zsebemből egy percre sem! - mosolyogtam a kis légzőkészülék felé, majd sietve felöltöztem és elindultam a nagy Aquamarin versenyre.

Éhező Tremisz

A nap már lenyugodni készült mikor lementünk a tengerpartra. Itt néhányan már készülődtek egy hatalmas tábortűz meggyújtásához. Rengeteg fát hordtak össze és már csak a sötétséget várták, hogy megkezdődhessen az éjszakai tengerparti mulatság. Egy darabig csak nézelődtünk, majd Gambisz törte meg a csendet.

- Nagyon fárasztó nap után állunk.

- Az éhségtől meg felkopik az állunk! - felelt rá Tremisz - Éhes vagyok, mint a farkas! Hol sült már a jávorszarvas?

- Kérdésed nagyon időszerű és éppen alkalmas! Jöhetne már az ennivaló, meg a lakodalmas - cifrázta Gambisz.

- Mond csak - szólt nevetve hozzám Harminesz - ők ketten - mutatott Gambisz és Tremisz irányába - mindig ilyen lököttek, vagy csak a kirándulás ártott meg nekik?

Kérdését azonban Tremisz is meghallotta, mert odafordult feléje, a szemébe nézett, és így felelt:

- A hülyeségnek nincs határa, életcélom azt mégis átlépni - mondta nagyon komoly hangon, majd hatalmas nevetésben törtek ki Gambisszal együtt.

Közben odaértek hozzánk a partra a többiek is, apuval az élükön.

- Gyertek fiatalok, irány az étterem! - szólt felénk.

Ahogy elindultunk, pont abban a pillanatban lobbant lángra a tábortűz.

- Ez már nagyon döfi! Ropogósra sült a rőfi! - kuncogott a kiéheztetett Tremisz.

Az étteremben beszélgettünk mindenféléről össze-vissza. Igen jó hangulatban falatoztunk. Tremisz valamilyen förtelmes kinézetű lötytyöt rendelt magának, de állította, hogy az íze nagyon finom.

- Kellemes ez a lé nem mondom, csak kissé sótlan, azt azért bevallom - szólalt meg néhány falat után, mire Gambisz máris nyújtotta felé a sótartót. Tremisz rímesen köszöngette az ő nagylelkűségét, majd elkezdte szórni a sót a levesébe. Ám véletlenül kiejtette a sótartót a kezéből, így aztán az teljes tartalmával együtt beleesett a levesébe.

- Na! Most már minden bizonyosan ízletes, de kinek kell így ez a töklevés? - érdeklődött elégedett hangon Tremisz, miközben mindenki jót nevetett.

Hol vagyunk?

- Hol vagyunk? - kérdeztem meglepetten. Körbenéztem, de nem hasonlított ez a hely semmilyen általam ismert helyre. Sötét volt akármerre néztem, nem láttam a távolban semmit, azonban e nagy sötétség közepén volt egy fényes, fehér kör alakú terület. Ennek a közepén ültünk a földön egymással szemben Triminisziával. - Mi ez a hely? Hol vagyunk?

- Nem számít a hely! Nem számít az idő! - mondta a lány sejtelmesen.

- Álmodom? Ez csak egy álom, igaz? - kérdeztem. - Azonban ha álmodom, akkor hogyan juthatna az eszembe, hogy ez álom és nem a valóság. Az ember nem szokott olyasmiről álmodni, hogy most éppen álmodik.

- Ó, Noisz! - sóhajtott Triminiszia - Miért olyan kérdések foglalkoztatnak, melyeknek nincs jelentősége! Álom vagy ébrenlét. Múlt vagy jövő. Egyik bolygó, vagy másik. Ezek nem fontosak. Nem számítanak. Nem ez a lényeg - mesélte egyre szomorúbban.

- Mi a lényeg Triminiszia? Mondd el nekem!

- Magadtól kell felismerned azt kedvesem! Ebben nem segíthetek! Nekem nem ez a feladatom - mondta miközben tekintete még szomorúbb lett. Felállt a helyéről és úgy nézett le rám.

- Neked van feladatod? - kérdeztem.

- Mindenkinek célja van az életben. Azt hiszed a sors játszik veled? Tévedsz! Nem létezik véletlen! Nekünk találkozunk kellett! Nekünk dolgunk van még!

- Ugye ez egy álom? Egy álom, mely valóságos, melynek nem csak részese vagy, de tényleges résztvevője is. Igaz? Hogyan lehetséges ez, Triminiszia?

- Nemsokára minden megváltozik Noisz - mondta nagyon szomorúan, majd elindult a világosból a sötét terület felé. Már egyre kevésbé láttam őt, de egyszer csak megfordult és rám nézett, mielőtt tovább haladt volna, hogy teljesen eltűnjön a szemem elől. Most vettem csak észre, hogy szemeiben könny csillog.

- Minden más lesz! - mondta halkan, majd végleg eltűnt a szemem elől.

Ott maradtam egyedül a semmi közepén. Néma csend telepedett rám. Fejemben zakatolt Triminiszia utolsó mondata: minden más lesz!

Vajon mire gondolhatott? - elmélkedtem magamban.

Választ persze nem adott senki, még saját énem sem. Amint csendesen szárnyaltak gondolataim, arra lettem figyelmes, hogy a világos terület - melynek közepén ültem -, egyre inkább kisebb lett, ahogy a sötétség mindjobban körülölelte azt.

Pár perc alatt a világosság teljesen megszűnt. A sötétség uralta immáron a teljes teret. Semmit sem láttam. Felálltam. Kezeimet rémülten magam elé tartva elindultam, abba az irányba, amerre Triminiszia távozott. Eleinte lassan haladtam, majd egyre gyorsabban és gyorsabban. Végül már futottam, ahogy csak bírtam, miközben továbbra sem láttam, egy halovány fénysugarat sem. Kezeimet már nem tartottam magam előtt. Már nem zavart, hogy esetleg neki rohanok valaminek.

- Triminiszia! - ordítottam olyan hangosan, ahogy csak tudtam,

de nem jött válasz.

Lihegve, kifulladásra álltam meg végül. Rémület fogott el.

Álomnak túlságosan valós! Valóságnak túlságosan álomszerű! - gondoltam magamban. - Hol lehetek? Hova tűnt ez a lány? Miért hagyott egyáltalán magamra?

Leültem, majd végül hanyatt feküdtem.

Ha álmodok, akkor ideje lenne felébrednem - gondoltam - Ha pedig ébren vagyok, ideje lenne talán aludnom?

Megpróbáltam lazítani és elaludni. Sokáig nem jött álom a szememre, de valószínűleg idővel még is csak sikerült elaludnom, mert rövidesen már egy teljesen másik helyszínen találtam magam. Otthon voltam a házunkban, a családommal. Éltük a szürke hétköznapijainkat. Közben tökéletesen tisztában voltam azzal, hogy most csak álmodok. Fekszem valahol a semmi közepén a sötétség leple alatt és álmodok. Álmodom a valóságot. Álmodom, hogy felkelek, iskolába járok, tanulok, haza megyek, leckét írok, barátokkal találkozom, moziba megyünk, feltart a család, kirándulni járunk, vagyis éljük mindennapjainkat. Micsoda egy álom! Csak nehogy felébredjek belőle!

Akkor most vajon hol vagyunk?

Találkozás Jheremioszal

Eljött a nap! Bejutottunk végre a föld mélyén rejtőzködő misztikus barlangba. E hatalmas üreg mélyén ott állt a templom. A templom, melyet még soha sem láttunk. A templom, melynek hatalmas mérete nem hasonlítható semmi máshoz. Hihetetlen volt a látvány és elképesztő. Egy ilyen gigantikus méretű épület miként kerülhet e barlang mélyére?

Itt-ott fura kőzetet véltünk felfedezni a sziklafalon. Nem láttunk át rajta, ám mégis áteresztette a külvilág fényét! Ahogy kelt fel a nap, egyre jobban láttunk. Egyre több és több fény szűrődött be ezeken a kőzeteken.

Miközben a templom előtti homokban ültünk, Timbisz kiosztotta a tennivalókat, megbeszélték a kutatókkal, hogy mi legyen a felderítés stratégiája.

Ahogy ott üldögéltünk és beszélgettünk, hirtelen nagy fényesség árasztotta el a barlangot a templom előtti részen. Először arra gondoltam, hogy pont rásüt a nap az egyik fényáteresztő kőzetre és attól lett ilyen világosság. Ám amikor odafordítottuk a tekintetünket, akkor a szimplán indult reggelünkbe egy nagyon váratlan fordulat következett be.

A templom bejáratától eredt és nem oda kintről áradt be ez a fényesség, amely most lassan elhalványulni látszott. Eközben egyre inkább kirajzolódott egy ember körvonala, ahogy az ajtóban állt. E különös ragyogás amilyen hirtelen jött, most olyan hirtelen el is tűnt teljesen. Ekkor már jól látszott, hogy ott áll egy kicsinyke ember, abban a hatalmas nagy ajtóban. Még innen a távolból is kivehető volt, hogy már nagyon idős. Őszes haja, ráncos arca jól látható volt. Szürke, egyszínű köpenye a földig ért. Felénk nézett. Talán ő épp annyira

meglepett volt, mint mi. Egy darabig csak néztük egymást szótlanul és mozdulatlanul. Végül ő törte meg a csendet.

"Jheremiosz vagyok,

Köszöntelek titeket, nagyok!"

Ennek hallatára elindultunk feléje, de a templom bejáratához vezető lépcső alján megálltunk.

- Köszöntünk téged mi is! Én Timbisz Amoner vagyok. Ők itt a barátaim - mutatott a háta mögé -, szándékaink békések. Kutatók vagyunk. Népünk múltját kutatjuk - mondta, miközben a kis emberke figyelmesen hallgatta őt, majd behunyta a szemét és magasba emelte egyik kezét. Ujjával felfelé mutatott, majd lassan, szinte szótagolva, alig hallhatóan beszélni kezdett.

"Múltadat kutatva utadba ők állanának!

Néped mered veled kövé, ha engem nem hallanának!"

Szinte hátborzongató volt a szavait hallgatni e kis emberkének.

- Ki vagy te és hogyan kerülsz ide? - kérdezte tőle Timbisz.

Erre a kis ember kényelmesen leengedte karját, kinyitotta a szemét és ismét ránk nézett.

"Hang vagyok a némaságban,

S itt élek én szolgaságban."

Mutatott háta mögé a templomra. Majd köpenye alól előbukkant a másik keze is, melyben botját tartotta, amire támaszkodott. Lassan elindult lefelé a lépcsőn egyenesen Graszia felé, miközben ismét beszélni kezdett.

"Tízezer esztendő múltjával,

A jelent és jövőt ismerő botjával,

Hűen szolgálom királyom,
És néked lányom az a tanácsom,
Vigyázz arra, ami tizenhárom."

Ekkorra Jheremiosz már ott állt közvetlenül a halálra rémült Graszia előtt. Persze szavait nem csak szegény lány, de még mi se értettük.

- Élnek még mások is itt a templomban? - érdeklődött Timbisz.

A kis emberke erre feléje fordult és odaballagott a lépcső alsó fokán Timbisz elé.

"Egyedül öröködöm,

Aki jön, elküldöm.

Bajba is kerülnél,

Ha sokáig itt lennél.

Bár szándékaid nemesek,

Céljaid nem egyenesek.

Hát távozzatok ma még,

S elkerül titeket a vég."

Mondta, majd megfordult és lassan, nagyon lassan felment a lépcsőn. A templom ajtajában megállt és visszanézett ránk.

"Ha szavamat nem fogadjátok,

Félek, átok sújt le rátok!

Segíteni rajtatok,

Akkor én már nem tudok!"

Ezzel befejezte mondókáját és belépett a templom ajtaján. Az

előcsarnokban ekkor valami kürtszóféleség hangzott fel. Hangosan visszhangzott a dallamos zeneszó, mintha csak Jheremioszt üdvözltek volna, hogy visszatért. Rövidesen a kürt elhalkult, majd csend lett. Néma csend.

Mi még mindannyian ott álltunk a templom előtt a lépcső lábánál, mozdulatlanul. Néztük meredten a bejáratot, ahol az imént a kis öregember eltűnt a szemünk elől.

Döbenten, földbegyökerezett lábbal álltunk a homokban.

Ki ő? Hogy kerül ide? Milyen átok súlyt le ránk?

Néma kiáltásunk magunkban visszhangzott. Gyötrő félelmünk, énünk legmélyén reszketett.

Meneküljünk? Itt maradjunk?

Nem volt válasz. Csend volt. Csupán a szél fűjt.

A szél! Egy barlangban?

Borzongás váltotta fel rémületünket. Nem tudtuk mitévők legyünk, nem tudtuk mi a helyes út.

Jheremiosz első könyve

Csak egy pillanat és semmi több. Egy pillanat az életben, egy pillanat a halálban.

Felriadva álmomból, feltéptem szobám ajtaját. Futásnak eredtem.

Miként is aludhattam el délután? - foglalkoztatott rohanásom közepette a kérdés.

Kisvártatva odaértem. Hirtelen mozdulattal benyitottam a szobájának ajtaján. Ő már ott volt. Ott állt az ablaknál és rám nézett.

- Kicsit tán késtél! Előbbre vártalak! Ugye nem féltél? Változnak a falak! - fogadott Jheremiosz.

- Nem mehettam el búcsú nélkül! Sokat köszönhetek neked Jheremiosz! - feleltem öreg barátomnak.

- Közeleg a vég, ez már érződik! E szent templom már készülődik - mondta, majd tett néhány lépést felém a könyvével a kezében, miközben lapozgatta azt előre-hátra, mint aki keres valami fontosat. Kis idő múlva megtalálhatta, mert abbahagyta a lapozást, és olvasni kezdett. Először csak magában, majd utána hangosan is felolvasott a könyvből egy rövid részletet.

- A férfi ott állt a mező közepén. Láttam, amint gyönyörű felesége a mezőn sétál a biztos végzete felé. Hatalmas teher nehezedett a vállára. Tudta jól, kedvese még nem sejt semmit. A férfi csak állt, tehetetlenül, némán. Kínzó fájdalom gyötörte szívét. Szerette volna azt hinni, hogy csak álmodik, de tudta jól, álma most a valóság. A férfi egyik kezében a kulcsot tartotta. A kulcsot, mellyel minden gonoszt bezárhatna, és

minden jót megnyithatna. E kulcs által népének minden polgára békességben, boldogságban, félelem nélkül élhetne végre. Kezében volt hát a kulcs, mellyel száműzhetné a gonoszt mindörökre. Ám, tisztában volt azzal, hogy a kulcsot csak akkor tarthatja meg, ha élete szerelmét feláldozza. Tisztában volt azzal is, hogy szerelme életét csak úgy mentheti meg, ha a kulcsot feláldozza. A férfinak döntenie kellett. A kulcs, mely emberek milliárdjainak életét mentheti meg, vagy szerelme, mely a milliárdok közül csupán egyetlen életet jelentene. Az idő nem volt kegyelmes. Telt, telt szakadatlan folyamban. Eljött hát a fájdalmas pillanat. A férfinak döntenie kellett. Döntenie élet és halál felett...

Majd hirtelen abbahagyta az olvasást, de éreztem, hogy a könyvben itt még nincs vége e történetnek, ám Jheremiosz szándékosan nem olvasta végig azt. Így nem tudhattam meg, hogy miként döntött a férfi.

Jheremiosz második könyve

Mai napon újra felkerestem öreg, kis barátomat. Szomorú voltam ma nagyon. Szomorú, hiszen elvesztettem az egyetlen lányt, akiért mindent feláldoznék. Ám sajnós elkéstem. Gyönyörű arca, bájos mosolya, immáron csak a múlt homályából felderengő emlék.

- Miért történt mindez? - tettem fel éles hangon a kérdést Jheremiosz felé.

Ő nem válaszolt. Lehajtotta a fejét és szótlanul a padlót bámulta. Talán két perc is eltelt így, majd rám nézett, miközben felém indult. Újfent egészen közel állt meg előttem.

- Noisz - kezdte halkán -, mit adnál a szerelmedért? - kérdezte mélyen a szemembe nézve.

Meglepő volt a kérdése. Nem számítottam ilyesmire, így hirtelen szóhoz sem jutottam.

Jheremiosz elfordult és megint a könyvespolca felé indult. Keresgélni kezdett, majd levett egy újabb könyvet. Fellapozta azt, és hangosan olvasni kezdte.

- Azon a napon megvilágosodott előtte minden. Rájött, hogy a csillagok egyáltalán nincsenek távol egymástól. Rájött, hogy miként érheti el azokat, hogyan juthat el távolinak vélt galaxisokba egyetlen szempillantás alatt. A tér többé nem számított. Az idő nem volt fontos. Minden dimenzió áttetszővé vált, és játszi könnyedséggel kezelhetővé. Megvilágosodott előtte minden! Most már nem kellett félnie semmitől. Úgy érezte, minden felett áll. Tudta jól, azzal, hogy a határt átlépte, nincs többé visszaút, de ez most már nem zavarta. A bolygók, a csillagok, a galaxisok, az univerzumok, mind-mind a

játékszereivé váltak. Boldogságot érzett és elégedettséget. Nem kellett többé keresnie és nem kellett többé kutatnia, hiszen minden, amit eddig ismeretlennek tartott, teljesen ismertté vált előtte.

Miután Jheremiosz befejezte a felolvasást, visszatette a könyvet a polcra, és gondosan megigazította, hogy pont ott álljon, ahol a helye van. Ezután lassan visszasétált hozzám. Nagyot sóhajtva megállt előttem, újra mélyen a szemembe nézett és ismét megkérdezte:

- Mit adnál a szerelmedért? - majd várakozott egy picit és újabb kérdést tett fel. - Odaadnád érte az összes csillagot? - kérdezte tőlem halkán.

Ekkor végre megértettem. Megértettem mindent!

- Igen - mondtam neki boldogan. - Igen, gondolkodás nélkül!

Jheremiosz próféciaák

*Időm véges tudom már;
Nyugvóhelyem régen vár.
Tízezer éve már őrködök,
De elnyelnek most a körök.
Nem hibáztatlak titeket,
De ti okozátok vesztemet.
Elragadjátok a kaput,
Ezért kapok útilaput.
Visszatér a királyom,
S az lesz az én halálom.
Nem tehetsz ellene te sem,
Ezért ne kínozzon balsejtelem.
Mebékéltem már a világgal,
Jöjj majd síromhoz virággal.
Segítelek, amíg tudlak,
Vigyázz, sokan elárulnak!
A jövődben, s múltadban egyaránt,
Én veled leszek támogatód gyanánt.*

*A tízezer esztendőm alatt,
Gyűlt bennem sok tapasztalat.
Fájdalmas és nehéz teher,
A tudás, mi fejemben hever.
Ismerni jövőt s múltat,
Mit a sors felvonultat.
Nem tehetem ezt gyenge válladra,
Nem szolgálna ez még a javadra.
Történhet bármi véled noha,
Azonban ne feledd el soha,
A jövőd csak annyira bizonytalan,
Mint a múltad, mely boldogtalan.
És a múltad is csak annyira tény,
Mint a jövőd, s mint e gyertyafény.*

*Ügyelj majd az álmaidra,
Egyikre és a másikra.
Különös nép jön ellenetek,
Erről szólnak üzenetek.
Világotokra törnek ők,
S nem látják a résztvevők.
Már itt is vannak néhányan,
S tán sejtet is már halványan,
De látni őket még nem fogod,
Pedig meglenne rá az okod.
Nytott szemed,
Csukva mered,
S így néped vész el,
Ha te nem mész el!*

*Amonsonia dimenziója,
Fura látomások víziója.
Varázslatok helye és ideje,
A település fenséges mezeje.
Mező közepén fa áll ott,
Úgy jó a víz, ha állott.
Öntsd a vizet gyökerére,
S ő rátalál az emberére.
A fára tapasztd tenyered,
Jutalmad ekkor elnyered.
Mielőbb meg kell tanulnod,
Hogyan kell itt boldogulnod.
Kezed színes fényei,
A fa odva majd elnyeli.
A kellő szint csak úgy éred el,
Ha elméd tiszta, s nem negyedel.
Piros kinyit, s a zöld követ,
Míg a sárga bűbájt lövet.*

*Nem hallgattatok hát intő szavamra,
Bezárult immáron e kusza kamra.
Felébredt álmából haragos Ehlája,
Ki tó mélyének ajtaját testével elállja.
Szabadulásotok mostantól kétséges,
Ami vár rátok mondhatom rémséges.
Közelednek már a körök,
S börtönötök lészen örök.
Hamarosan királyom is hazatér,
S templomának helyszíne lesz csatatér.
Vétketek tudom, hiába bánnátok,
Urammal úgy is vitába szállnátok.
Értetek immáron, semmit sem tehetek,
Innen a határról sajnállak titeket.
Szerettem volna, ha békével távoztok,
S nem vonatkoznának rátok e vádpontok.
Népetek egyetlen fia az életét adhatja,
Népének életét ez az egy megválthatja.*

*Oly hosszú idő után végre!
Köszönd, s tekints fel az égre!
E könyv téged kiválasztott!
Mily sok éjjen át virrasztott,
Mire rátalált az egy igazra,
Kit szavaival megjutalmazna.
Sokan jártak már ezelőtt előtted,
Kik a próbán végeztek mögötted.
Kérlek, engedd meg énnékem,
Hogy felolvassam énnékem.
Ez hát utolsó kívánságom,
Mielőtt elvész bátorságom.*

*Elindultál az ösvényen,
Szegényen és szerényen.
Utadon mostantól én vezetlek,
Veszélyre eztán figyelmeztetlek.
Ne hátrálj meg attól mi reád vár,
Legyen bármily gonosz e fellegvár.
Ügyelj mindig a vigyázó szavamra,
S nem zárhat be téged ez a kamra.
Kijutásodhoz a tét bár életed léssen,
Vállalnod kell halálod egészen merészen.*

*Minden hónap első napján,
Annak is sötét éji óráján,
E könyv újabb lapja hirtelen megtelik,
A szavakat pedig jövőnek szentelik.
Légy hát ifjú barátom nagy türelemmel,
S a várakozás ne töltsön el félelemmel.
Azonban mindegyik szökőévben,
Lészen egy hónap a messzeségben,
Melyben nem kapsz majd tőle tanácsokat,
S magadnak kell leküzdened az akadályokat.*

*Megérkeztél e helyre,
Ügyelj intő jeleimre.
Ígéretemhez oly híven,
Figyellek én intenzíven.
Ideje lesz már eldöntened,
A szíved kinek kell kiöntened.
Gyülekeznek már az árnyak,
Magasan szállnak a szárnyak.
Készülődik már a királyom,
S a tiéd sem rest, belátom.
Közeleg a nagy ütközet,
Téged véd majd az öltözet.
Bár semmiképp sem győzhetsz,
Varázslatokat mégis kifőzhetsz.
Ebben még segítségedre leszek,
Ám ez lesz az utolsó, mit teszek.*

*Hallanod kellene végre már fiad bölcs szavát,
S ha hallod, értened kellene minden gondolatát!
Ígéreted csalfa, te engem nem verhetsz át,
Itt maradsz mindenáron, s vállalod a hajszát.
Amiért jöttél, végül magaddal ragadod,
S hamis uradnak féltett kapumat átadod.
Ezzel küldetésem én is végleg bevégezem,
De nem az én haragom súlyt rád le mégsem.*

*Harminc fok, harminc fok, sivatag,
Elméd most nem lehet ingatag.
A helyet körbefonja dimenzióburok,
S élted körül szorul majd a hurok.
Bejutni oda nem lehet egyszerűen,
Nézhetsz mérgesen, vagy keserűen.
Az ajtót nyitott szemmel nem láthatod,
De tested a homoknak átadhatod.
Fondorlat nélkül nincs győzelem,
Most ezt én is így képzelem.
Bízz bennem, ha nem is tudnál,
Még akkor is, ha haragudnál.*

*Veszélyes a múltad,
Ám a próbát jól birtad.
A jövőd sem veszélytelen,
De bíz nem is esélytelen.
Most magad is hallhattad,
A kaput hogy nyithattad.
Emlékezz majdan szavamra,
Ha ráültök szép lovamra.*

Szerelemed élete, vagy életed egy szerelme?

Ehhez kell majd egyszer elme...

Bölcsen dönts hát e kérdésben,

Ha ott álltok a mélyedésben.

Ám e kérdést másképp is megoldhatod,

És saját létedet is lemondhatod.

*Rossz irányba húz a szíved,
S rosszul látod ki a híved.
Eszedbe most nem jót véstél,
Vigyázz, amíg el nem késtél.
Cselszövés áldozata te leszel,
Ha ez ellen gyorsan nem teszel.*

merengés

*halkan hallgat a halász
s némán kiált a vadász
ott bárány számlál halat
ahol barom halom halad
ott kecske kecsesen mekeg
s békét békahad brekeg
bárki, aki bárkára szállna
bármí, amí hasznára válna
neki, aki fényt s éltet adna
abban lenne benne haszna
kezem fogja kezéd
s szívem súgja neked
óh, mily gyors a sors
s mily erős, mint a bors
lenni, szaladni, s elmenni
mennél messzebb meglenni
nem lenne ott tét a lét
s nem lennék ily szanaszét*

Érted

*Elszakított tőlem ez a lény,
Elbódított engem ez a tény.
Rejtett börtönöd kutatom,
S a kiutat onnan mutatom.
Menekvésed lészen bizonyos,
Támadjon bár ki szigonyos.
Maradjon bárki, aki csak akar,
S ha marad, az gyáva szívet takar.
Smaragd, rubin és gyémánt,
Kialts hangosan vagy némán.
Nincs oly kincs, mi véled felér,
Hangod hozzám bizton elér.
Egyedül is megmentelek,
Nem lehetnek feltételek.
Téged féltelek oly nagyon,
Nem kell nékem más vagyon.*

Így dolgozom én meg én

*A könyvírás egy nagyon fura dolog,
Közben minden gondom elpárolog.
A történet szereplőinek bőrébe,
Egy-egy énem kerül cserébe.
Ezért minden főhőst én játszok,
A gondolataikra így vadászok.
Mindenki szerepét átélem,
Ezért kell oly sok énem.
A cselekmény menetét én irányítom,
Ám szükség van a többiekre, ezt állítom!
Minden énemmel egyszerre beszélek,
Meghallgatom őket, ám senkit sem kímélek.
Ha rossz az ötlet, akkor azt elvetem,
De ha jó a gondolat, azt már szeretem!
Az írás előtt sokat tanakodunk,
Éneimmel együtt mi így dolgozunk.
Fura dolog hát a könyv s az írás,
Néha kacagás, néha meg sírás.*

Gólyacsalád

*Gólya mama messze repül,
Majd a fészkébe betelepül.
Ott neveli a kis gólyákat,
Rájuk ad kis pólyákat.
Fog nekik tücsköt és békát,
Szárnyával veti árnyékát.
Nem süt nap a kicsik szemébe,
Vidám mosolyt kap ő cserébe.
Így boldogan élik életük,
Míg növekszik a méretük.*

Szíved jég

Kincs

Hisz te vagy nekem

Ha nincs

Ki lenne mindig velem

Az fáj

Mert keserű a magány

Apály

Kiszikkad, s nem túl vagány

Kiért

Szaladnál a messzeségbe

Miért

Ugranál a vad mélységbe

Megállj

Szíved egyre jobban zakatol

Muszáj

Hisz elméd mindig behatol

Létem

Ostobán telik szüntelen

Vélem

Az élet így már szüntelen

Óhaj

S nem parancs mit kérek

Sóhaj

Tán tündér szívedbe férek

Hamár

Szívedben nem lenne hely

Szíved jég, mint e hópehely

Évszakok festménye

*A tavasz, a nyár, az ősz és a tél,
Csupán egy pillanat és elalél.
Eme kép nagyon ravasz,
Elsőre azt mondanád, tavasz.
Azonban, ha jobban megnézed,
Rájössz, ennyivel el nem intézed.
Sokkal közelebbről rápillantva,
Kissé hunyorogva, rákacsintva,
Saját magad is láthatod,
S véleményed fújhatod,
Hisz nem tavasz ez, hanem nyár,
Örülj te is, ez nem kár.
Ám, ha messzi távolból nézed,
Akkor egyre inkább érzed,
E nyárral valami gond van,
Ezért vagy te most gondban.
Furcsa ott valami középtájon,
Őszies színek láthatók e tájon.
Hisz nem nyár ez, hanem ősz,
Látod ezért szomorú a csősz.
Egyre jobban magadba szállva,*

*Ha e képet nézed fejre állva,
Rájössz, hogy semmit se tehetsz,
Tán csak néhány illemórát vehetsz,
Mert nem illik a képtárban fejen állni,
Bár ez mégis hasznodra fog válni,
Hisz így te magad is láthatod,
Az ősz is simán kihúzhatod.
Hisz nem ősz ez, hanem tél,
S a mondókám itt véget ér.*

Minimókus

*Mókus ugrál odafenn,
Majd ágról-ágra jár.
Kicsinye lesi idebenn,
Ki diót, makkot vár.*

*Jöjjetek, hát jöjjetek,
Az erdőszéli odúhoz.
Veletek én elmehetek,
A mamám úgyis idehoz.*

*Mamikája fürgén halad,
A kisfiához hazajár.
Vendégsereg messze szalad,
A kicsikére ebéd vár.*

Te

*Csendes, csodaszép csepp,
Ez vagy te énnekem.
Kedves, szende tünemény,
Ki megszülte két gyermekem.*

*Csepp nélkül nincsen óceán,
Jobb, ha te is belátod.
Lehetsz bár parány a világban,
Az mégis csak a sajátod.*

*A holdvilág gyengéden átölel,
S csillagfény tekint le reád.
Érted játszom lantomon,
Szelíden szól e szerenád.*

Hullócsillag

Ha lehullnak az égboltról a fényes csillagok,

Sötétség lesz odafenn, bármerre is ballagok.

Fekete angyal a földre száll,

Fekete földön ő talpra áll.

Fekete éjjel búsán tengődöm,

Fekete mezőn némán tűnődöm.

Fekete lepel borul e tájra,

Fekete puli csahol a nyájra.

Fekete bárány halkán béget,

Fekete léte nem érhet véget.

Fekete távolban fényt látok,

Fekete honba jó atyátok.

Fekete bűnnek lészen vége,

Fehér fény lesz mindensége.

Kiadó:
Animare Kiadó
<http://kiado.animare.hu>

Borító: Pálnagy László
<http://studio.animare.hu>

© Animare Software Kft.
<http://www.animare.hu>
Minden jog fenntartva!

ISBN 963 87147 3 5

